

முன்னுரை

மனிதன் தடாக க காலத்தில் இயற்கையைக் கண்டு அச்சம் கொள்ள நரீட்டான். அதனால் இயற்கையைக் கடவுளாக நினைத்து வழிபடத் தடாங்கினான். இனக்குழுவாழ்க்கையிலிருந்து கட்டத்தினர் தயெவங்களைக் கண்டும், பார்த்தும், உருவகித்துக் கொண்டும் ஏற்படுத்திக் கொண்டும் அதனை வணங்கி வாழ்ந்து வந்தனர். இத்தயெவங்கள் மலை, காடும், மரங்களான ஆலமரம், வாகமைரம், கடம்பமரம், வேப்பமரம், மரம், மராமரம், பன்மைரம், வங்கைமரம், முரசில் மரம், இல்லில், கந்தில், பொற்றாமரக் குளம், கினை (பறவை), குவளைப்பி, தாமரைப்பி, நடுகல், மரத்தின் பொந்து, பாறை, அருவிநீர் எனப் பலவற்று இடங்களில் குடிகொண்டிருந்தன. இதனை நற்றிணை “அணங்கொடும் நின்று மலை” (நற்.குறி.165:3). என்கிறது. மக்கள் மத்தியலும் பலவற்று விதமான தயெவம் தடாடர்பான நம்பிக்கைகளும், பறவைகள், விலங்குகள் வாயிலாக வளிப்படும் நம்பிக்கையும், தடாழில் தடாடர்பான நம்பிக்கையும் வழக்கத்தில் நிலவி வந்தன. இக்குறிகளை எல்லாம் சமூக மரபு, பண்பாட்டும் மரபு, குலக் குறி மரபு என்றழைத்தனர். அஃது குறித்து ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

குலக் குறியியல் பொது விளக்கம்

குலக் குறி மனித வாழ்வோடும் காலங்காலமாகப் பரிணமித்து வரக்கூடிய ஒரு அடையாளம் சார்ந்த படிமாகும். இதில் விலங்குகளையோ பறவையையோ ஒரு பொருளையையோ தங்களது குலக் குழுவும் முழுமையாகும் வழிகாட்டியாக வணக்கத்திற்குரியதாக மட்டாதயைர்களாகக் காண்பதே ஆகும். இதில் ஓர் இனக்குழுவும் மனிதன் தனக்கு இணையாக தன் கட்டத்தும் மக்களும் ஒருவராகக் கருதி ஒரு விலங்குகளையோ பறவையையையோ தாவர வகையையையோ அணுகி நடந்து கொள்வானயானால் அது நிச்சயம் குலக் குறிப் பண்பாட்டிற்கே உரிய இயல்புகளில் ஒன்றாகும்.

தடாழ்மலை உணர்வுடன் உறவும் பாராட்டப்படும் ஓர் இனக்குழுவின் சைச்சுட்டும் உயிருள்ள அல்லது உயிரற்றப் பொருளையே அவ்வின் குழுவின் குலக் குறி அடையாளம் ஆகும் என்று ஆ.தனஞ்சயென் முன்வைக்கிறார். எமலி தாக்கமை அவர்கள் குலக் குறி வழிபாட்டின் பற்றிக் தடாக்கில் பயன்படுத்தினார். பின்னர் ஜான் பொக்கிசன் மெக்லென் கட்டும் போதும், இன்றுள்ள சமயமுகைகளில் இன்றியமையாதனைக் கருதப்படும் பண்பாட்டும் மரபுகளான வழிபாட்டும் பொருள்கள், அதன்மீ தான நம்பிக்கை, நம்பிக்கையில் உறுதிகொண்டோர், சடங்கும், சடங்கும் சயெ்தல் போன்றவற்றைக் கொண்ட ஆரம்பகாலச் சமயமாகக் குலக் குறியியல் தடான்றியது என்கிறார். இத்தன்மை கொண்ட பாரக்கும் போதும் குலக் குறி, வழிபாடும், நம்பிக்கை என்ற இரண்டின் அடிப்படையில் எழுந்ததே ஆகும்.

Written by - முனவை இரா. மஃரத்தி, உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணமிஷன் வித்யாலய கலை அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர் -20 -

Saturday, 27 April 2019 07:32 - Last Updated Saturday, 27 April 2019 07:39

கூலகக் கூறி மரபில் - தயெ வமும் நம பிக் கயும்

மூல்லை நிலத்தின் தயெவமாக திருமால் கருதப்படுகிறது. துல்காப்பியம் இதனை, “மாயுனை மயே காடூறலை உலகம்” (துல்காப்பியம்.அகத்.5நூற்) என்று திருமாலுை நிலத்துாடூ துலடர்பு படுத்தி வலெிக் காடூகிறது. அகநானூறில் “மரூசுலெ மதித்த மால் பூல” (அகம்.59-4) என்று கஃறூகிறது. துல்காப்பியம் கஃறும் ‘மாயுனை’ துென்னாடூபில் மூல்லைநிலத் தயெவமாகவும், கண்ணனாகவும் காடூசிபடுத்தப்படுகின்றான். ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் மால், மாயுனை என்ற படுரர்களே வழக்கிலிருந்தன. மால் என்புதற்குப் படுரியுனை என்றும், மாயுனை என்புதற்குக் கரியவன் என்றும் கருத்து உள்ளது.

திருமால் அரவணபையில் தூயிலும் நிலபுபற்றி மூதன் மூதலில் படுரும்பாணாற்றுப்படுபாடூகிறது. நீண்டபுங்குடூகுகள் சடுறிந்த காந்தலயுடயை அழுகிய பக் கமலயிலலே யானபாடூத்திருந்தாற்புலபுபாம்பணயாகிய படுக்கயில் தூயில் கடுள்ளக் கஃபியவன் என்று படுரும்பாணாற்றுப்படுபாடூ 371 மூதல் 373 உள்ள பாடலடிகள் கஃறூகின்றன. சில இடங்களில் ஓரூ பயங்குமான தயெவமாகவும், இன்னும் சில இடங்களில் நன்மை பயக்கும் கடவுளாகவும் காடூசியலிக் கின்றான். மதுரகை காடுசியில் மாநிலத்தின் காவலனாக விலங்குகுகின்றான். ஆண்கள் தம் மனைவி மக்களுடன் இன்று, மலரூம் தஃபமும் கடுண்டூ வணங்குகுகின்றனர். ஓலி படுரூந்திய படுரணி கலங்கலயுடயை அழுகிய இளம்படுண்கள் தம் கணவரூடும் தூது மிகுந்த தூமரயைடுத்த மூகங்களயுடயை கழந்தகைகளூடும் சடுன்று காக்கும் கடவுளாகிய திருமாலுை பஃவும் புகயும் கடுண்டூ வணங்கினார்கள் என்று மதுரகை காடுசி 461 மூதல் 466 பாடல் வரிகள் கஃறூகின்றன. இத்தூற்றங்கள் எல்லாம் கூலகக் கூறி மரபில் வழிபடும் தயெவங்களின் தூற்ற அமபாபாகும். அத்தகயை சாயலபுபடுற்றிருக்கின்றன திருமாலின் தூற்ற வலெிப்பாடூ.

ஆயர்களின் கூலமரபு

ஆயர்கள் மூல்லைநிலத்தபுரவீ கமாகக் கடுண்டூ வாழ்ந்தவர்கள். ஏறூதழுவதற்கு மூன்பாகத் தயெவங்களலை வணங்கும் மரபு இம்மக்களிடத்தில் துலடர்த்து நிகழ்ந்துள்ளது. படுதுவர்கள் காயா, சடுங்காந்தாள், மூல்லைபுனை மலர்களலை மாலயாகத் துலடூத்து நீர்த்துறயின் ஆலமரத்தின் கீழ் கஃபிகடுண்டிருக்கும் மிகவும் பழமையான ஊர்த்தயெவத்தலை, துலடக்க காலத்தில் காவல் தயெவமாக வணங்கியுள்ளனர். இதனை,

“கடவுள் ஆலத்துத் தடவூசு சினபுபல் பழம் நடுருநல் உண்டனம்” (புறம்.197:1-2)

“துறயும் ஆலமும் துலவலி மரூஅமும் மூறயுலி பரர அய் பாய்ந்தனர் துலழூஉ” (கலி.மூல்.101:13-14)

என்ற பாடல் வரிகள் வலெிக் காடூகிறது. கூடும்புபடுண்களும் மூதுபடுண்டிரவாயிலாகசு சகூணம் சார்த்தநம்பிக் கைகலைக் கடுட்டறிந்தனர்.

கூலகக் கூறி - நம்பிக்கைகள்

ஆயப்படுண்கள் தனது மகளின் மன வருத்தம், உடல் மலெலிவூ, வருத்தம் கடுண்டூ

